

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Sžk/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018200979
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Trenčan
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1018200979.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): M. L., narodený XX. Q. XXXX, bytom L. XXXX/XX, XXX XX O., s korešpondenčnou adresou Q. XX, XXX XX O.-M., zastúpeného: JUDr. Slavomíra Huszthyová, advokátka so sídlom Za amfiteátrom 10, 040 01 Košice, proti žalovaným: 1/ Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, so sídlom Šagátova 1, 821 08 Bratislava, 2/ Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody, so sídlom Komenského 7, 975 28 Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného 1/ č. 4416100100-19/2018 z 18. apríla 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/192/2019-109 z 23. septembra 2020, ECLI:SK:KSBB:2020:1018200979.5, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánom verejnej správy

1. Riaditeľ žalovaného 2/ vydal rozhodnutie číslo ÚVVaÚVTOS-4-103/31-2016 z 27.06.2016 (ďalej „rozhodnutie o výške trov“), ktorým rozhodol o povinnosti sťažovateľa uhradiť trovy výkonu väzby vo výške 531,30 € do 10 kalendárnych dní od oznámenia tohto rozhodnutia. V odôvodnení uviedol, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. konania 1T/19/2015 z 21.06.2016 (ďalej „uznesenie okresného súdu“), ktoré nadobudlo právoplatnosť 21.06.2016, bolo sťažovateľovi uložené nahradiť trovy výkonu väzby od 15.10.2014 do 24.03.2015. Ďalej bol uvedený výpočet výšky trov za dobu prvých 180 dní trvania väzby, s citáciou ustanovení § 54 ods. 1, ods. 2 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby (ďalej „zákon o výkone väzby“). Sťažovateľ bol poučený o možnosti podať odvolanie do 10 kalendárnych dní odo dňa oznámenia rozhodnutia.

2. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu o výške trov odvolanie zo dňa 05.08.2016, v ktorom uviedol, že uznesenie okresného súdu dosiaľ neobdržal a preto nemohlo nadobudnúť právoplatnosť. Žalovaný 1/ zaslal dňa 30.08.2016 sťažovateľovi list (ďalej „list z 30.08.2016“), v ktorom mu oznámil, že odvolanie z 05.08.2016, ktoré mu bolo odstúpené, je oneskorené. Poukázal na to, že rozhodnutie o výške trov bolo sťažovateľovi doručené 25.07.2016 s poučením o odvolaní, pričom odvolacia lehota plynula do 04.08.2016. Ďalej uviedol, že preskúmal ono rozhodnutie aj z toho hľadiska, či neodôvodňuje obnovu konania alebo zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania. S poukazom na § 60h ods. 6 zákona o výkone väzby konštatoval, že súdne uznesenie je opatrené doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorá je úradným osvedčením o právnej skutočnosti nadobudnutia právoplatnosti, svedčí

jej prezumpcia správnosti a že správne orgánu neprináleží preverovať vykonanie doručovania podľa Trestného poriadku.

3. Sťažovateľ reagoval opakovaným odvolaním, v ktorom okrem iného namietal aj proti tomu, že ho žalovaný 2/ nepoučil o možnosti požiadať o odpustenie zmeškania lehoty, a trval na tom, že uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť. Ani tomuto odvolaniu žalovaný 1/ nevyhovel a listom z 19.04.2018 (ďalej „list z 19.04.2018“) informoval sťažovateľa o dôvodoch tohto postupu, vrátane nezistenia dôvodu na zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania

4. Žalovaný 1/ vydal dňa 10.01.2018 exekučný príkaz číslo 4416100100-13/2018 (ďalej „exekučný príkaz“), ktorým na základe rozhodnutia o výške trov prikázal výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy a iných príjmov na vymoženie pohľadávky vo výške 531,30 €.

5. Sťažovateľ podal proti exekučnému príkazu námietky, kde tvrdil, že podal vo veci mimoriadne opravné prostriedky, o ktorých ešte nebolo rozhodnuté, preto žiadal o zrušenie exekučného príkazu alebo odklad výkonu rozhodnutia.

6. Žalovaný 1/ vydal rozhodnutie o námietkach číslo 4416100100-19/2018 z 18.04.2018 (ďalej „preskúmané rozhodnutie“), ktorým podľa § 76 ods. 3 Správneho poriadku námietky sťažovateľa zamietol. V jeho odôvodnení uviedol, že rozhodnutie o výške trov nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 04.08.2016 a sťažovateľ v lehote na dobrovoľné plnenie pohľadávku neuhradil. S poukazom na § 76 ods. 2 Správneho poriadku konštatoval, že námietky sťažovateľa nemajú odkladný účinok a že námietky nenahrádzajú odvolanie, ktoré je určené na preskúmanie rozhodnutia (o výške trov). Napokon uviedol, že rozhodnutie o výške trov nebolo zrušené ani mimo odvolacieho konania, preto nemožno námietkam sťažovateľa vyhovieť.

II. Konanie pred správnym súdom

7. Sťažovateľ sa správnou žalobou podanou na Krajský súd v Bratislave domáhal zrušenia preskúmaného rozhodnutia i exekučného príkazu, ako aj zrušenia listu z 19.04.2018, listu z 30.08.2016 i rozhodnutia o výške trov.

8. Krajský súd v Bratislave postúpil vec Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej „správny súd“ alebo „krajský súd“) ako vecne a miestne príslušnému. Správny súd rozsudkom č. k. 23S/192/2019-109 z 23.09.2020, ECLI:SK:KSBB:2020:1018200979.5 (ďalej „napadnutý rozsudok“) sťažovateľovu žalobu zamietol. V odôvodnení rozsudku uviedol, že podstatou sporu bolo, či rozhodnutie o výške trov mohlo byť podkladom pre vydanie exekučného príkazu podľa § 60l zákona o výkone väzby v spojení s § 73, § 77 ods. 2 a § 78 ods. 2 Správneho poriadku a následne na základe podaných námietok podkladom pre preskúmané rozhodnutie.

9. Podľa správneho súdu je síce pravdou, že uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť až 30.06.2016, teda po vydaní rozhodnutia o výške trov (27.06.2016), ale keďže nebol proti nemu uplatnený riadny opravný prostriedok, nadobudlo toto uznesenie právoplatnosť a vykonateľnosť v podobe, v akej tvorilo základ pre rozhodnutie o výške trov, ktoré by preto podľa správneho súdu nebolo možné považovať za nezákonné. Ďalej správny súd uviedol, že nakoľko rozhodnutie o výške trov nadobudlo právoplatnosť po uplynutí odvolacej lehoty, v zmysle § 7 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej „SSP“) správny súd takéto rozhodnutie nepreskúma, keďže účastník pred právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky. Preto správny súd všetky žalobné body týkajúce sa rozhodnutia o výške trov považoval za právne irelevantné vo vzťahu k preskúmanému rozhodnutiu.

10. Správny súd sa nestotožnil s námietkou, že exekučný príkaz i preskúmané rozhodnutie boli vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a základe nedostatočne obstaraných potrebných podkladov a vychádzajúcich zo zrejme nesprávnych údajov. Správny súd uviedol, že žalovaný 1/ ako aj žalovaný 2/ vychádzali z právoplatných uznesení a rozhodnutí, voči ktorým neboli podané riadne opravné prostriedky a ktoré ani neboli samostatne preskúmané súdom.

11. Podľa správneho súdu žalovaný 1/ sa v preskúmanom rozhodnutí riadne vysporiadal s námietkami, keď uviedol, že hoci napadnutie správnosti rozhodnutia, ktoré je podkladom (exekučným titulom) pre jeho výkon, nie je dôvodom pre zrušenie exekučného príkazu, výsledok vybavenia návrhu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania môže mať vplyv na správnosť výroku rozhodnutia. Námietka sťažovateľa však aj s prihliadnutím na obsah jeho podania pod názvom „opakované odvolanie proti rozhodnutiu o výške trov spojených s výkonom väzby“ zo dňa 16.02.2018 nemá charakter námietky, ktorá by mohla zvrátiť správnosť rozhodnutia, ktoré bolo podkladom exekučného príkazu. Z tohto dôvodu mal správny súd za to, že tak argumenty uvedené v správnej žalobe, ako aj argumenty uvedené v uplatnených námietkach, nemajú takú povahu, ktorá by mohla mať vplyv na správnosť výkonu rozhodnutia a z tohto dôvodu súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a predchádzajúceho

konania, na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že v medziach žaloby je preskúmané rozhodnutie v súlade so zákonom. Správny súd sa s argumentáciou oboch žalovaných v plnom rozsahu stotožnil, preto žalobu ako nedôvodnú v súlade s § 190 SSP zamietol.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

A)

12. Sťažovateľ zastúpený advokátkou podal kasačnú sťažnosť, ktorou žiadal napadnutý rozsudok zmeniť tak, že sa zruší preskúmané rozhodnutie i exekučný príkaz, list z 19.04.2018, list z 30.08.2016 i rozhodnutie o výške trov, a vec sa vráti žalovanému 2/ na ďalšie konanie, ako i priznať sťažovateľovi náhradu trov konania, eventuálne zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť krajskému súdu.

13. Podľa sťažovateľa správny súd porušil jeho právo na spravodlivý proces a potom rozhodol na základe nesprávneho posúdenia veci, keď nepoužil správny právny predpis a použitý právny predpis nesprávne interpretoval.

14. Podľa sťažovateľa sa správny súd obmedzil len na zodpovedanie otázky, či rozhodnutie o výške trov mohlo byť podkladom pre vydanie exekučného príkazu, rozsudok sa opiera o nepravdivé a nepreukázané dôvody a neobsahuje žiadne odpovede na ostatné právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

15. Sťažovateľ nesúhlasil so záverom súdu, že uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 30.06.2016. Poprel, že by tvrdil, že toto uznesenie je vôbec právoplatné, hoci toto tvrdenie súd uvádzal; naopak, tvrdil, že mu nikdy doručené nebolo. Poukazoval pritom na podanie z 01.04.2020, kde správne súdu oznámil nové skutočnosti, aj na to, že na pojednávaní informoval súd o tom, že toto uznesenie ešte stále nebolo právoplatné, pretože ešte nebolo rozhodnuté o jeho sťažnosti, ktorú podal potom, ako mu bolo dňa 13.01.2020 uznesenie okresného súdu doručené. Správny súd podľa sťažovateľa predložené dôkazy ignoroval a uzavrel, že voči uzneseniu okresného súdu nebol uplatnený opravný prostriedok a toto nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Tvrdil, že rozpornosť právneho zhodnotenia skutkového stavu spôsobila nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku pre nezrozumiteľnosť; nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov videl v tom, že sa správny súd nevysporiadal s otázkou právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia okresného súdu.

16. Porušenie práva na spravodlivý proces videl sťažovateľ aj v nevykonaní dôkazov o spornej otázke právoplatnosti a vykonateľnosti onoho uznesenia. Tvrdil, že o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu rozhodol zamietavo Krajský súd v Banskej Bystrici až dňa 07.10.2020 (po vydaní napadnutého rozsudku), a výslovne z tohto rozhodnutia vyplýva, že mu bolo sporné uznesenie doručené až 13.01.2020.

17. Preto sťažovateľ považoval za nesprávny záver krajského súdu, že obaja žalovaní vychádzali z právoplatných uznesení a rozhodnutí. Krajský súd podľa sťažovateľa rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď nepoužil § 46 Správneho poriadku a § 60h a § 60i zákona o výkone väzby v spojení s § 184 Trestného poriadku. Tvrdil, že uznesenie okresného súdu má konštitutívny charakter a jeho účinky nastali ku dňu právoplatnosti (ex nunc), preto všetky rozhodnutia vydané na jeho podklade pred dňom nadobudnutia právoplatnosti nemôžu byť zákonné; pritom aj správny súd podľa sťažovateľa rozhodoval v čase, kedy uznesenie okresného súdu ešte nebolo právoplatné.

18. Sťažovateľ tiež pripomínal, že na pojednávaní namietal nedoručenie príloh k vyjadreniu žalovaného 1/ zo dňa 02.04.2020, najmä listu žalovaného 1/ z 20.10.2016 a ani dokladu o jeho doručovaní, pričom nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Považoval to za významné vo vzťahu k namietanému nesprávne postupu žalovaného 1/ v rozpore s § 74 Správneho poriadku, ktorý ukladá správne orgánu povinnosť oznámiť začatie výkonu rozhodnutia účastníkovi konania, ktorého sa výkon týka. Tvrdil, že sa v tomto smere s jeho námietkami správny súd dostatočne nevysporiadal, a absentujú jeho právne úvahy. Namietal, že okrem správnym súdom citovaných ustanovení bolo potrebné použiť aj § 60l zákona o výkone väzby a žalovaný 1/ mu mal začatie výkonu rozhodnutia oznámiť pred vydaním exekučného príkazu. Sťažovateľ tvrdil, že ak správny súd nepoužil toto ustanovenie, vec nesprávne právne posúdil, a ak vychádzal aj z ustanovenia § 74 Správneho poriadku, nesprávne ho aplikoval. Uvažoval tiež, že ak mal správny súd na podklade dôkazu predloženého žalovaným 1/ za to, že žalovaný 1/ splnil svoju oznamovaciu povinnosť, nemôže sa brániť proti napadnutému rozsudku, kým mu nie sú známe úvahy správneho súdu a nie je mu uvedený dôkaz doručený.

19. Sťažovateľ brojil aj proti tomu, že mu správny súd nedal odpoveď na argumentáciu o neposkytnutí pomoci a poučenia podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku zo strany žalovaných, ako ani na námietky voči zmeškaniu zavádzajúcej desaťdňovej lehoty voči rozhodnutiu o výške trov a povinnosti žalovaného 1/ riadne sa zaoberať (podľa § 54 ods. 2 Správneho poriadku) jeho odvolaním podaným v jedenásty deň

po doručení, alebo preskúmaním rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 a nasl. Správneho poriadku vydaním rozhodnutia s formálnymi náležitosťami, preskúmateľného súdom.

20. Poukazoval na absurdnosť neprimerane prísneho posudzovania jeho odvolania podaného jeden deň po uplynutí desaťdňovej lehoty bez využitia ďalších nástrojov na preskúmanie rozhodnutia o výške trov v porovnaní s tým, že pohľadávka sa voči nemu začala vymáhať o štyri roky skôr ako nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť podklad pre vydanie exekučného titulu.

21. Uviedol, že hoci správny súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, ani správne orgány a ani súd nemôžu rozhodovať na základe uvedenia nepravdivých dôvodov, bez potrebných podkladov, nezaoberať sa najdôležitejšími argumentmi vznesenými účastníkmi konania, neuviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov či nezohľadniť relevantnú právnu normu. Videl v tom prejav v právnom štáte neakceptovateľnej svojvôle. Uzavrel, že pochybenia žalovaných aj okresného súdu výrazne zasiahli do jeho práv, pričom v súvislosti s jeho pozbavením osobnej slobody by mali orgány štátu zvlášť dbať o dodržiavania právnych predpisov. Sťažovateľ pripojil kópiu uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 3Tos/142/2020 z 08.10.2020, ECLI:SK:KSBB:2020:6115010232.4.

B)

22. Žalovaný 1/ vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol jej zamietnutie a mal za to, že sťažovateľ neuviedol žiadne relevantné skutočnosti; osobitne sa vyjadril k niektorým sťažnostným bodom. Pripomenul, že správny súd označil námietky proti rozhodnutiu o výške trov za irelevantné k preskúmanému rozhodnutiu. Poukázal na to, že správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, a môže sám vykonať dokazovanie, ak to považuje za nevyhnutné na rozhodnutie vo veci.

23. Žalovaný 1/ tvrdil, že uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 3Tos/142/2020 z 08.10.2020 nemá k dispozícii, ale ak bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá, uznesenie okresného súdu sa obsahovo nemení a žalovaný 2/ by mohol vydať len obsahovo totožné rozhodnutie o výške trov. Navyše v registri právoplatností a vykonateľností súdnych rozhodnutí je podľa neho stále uvedené, že uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 26.06.2016.

24. Ďalej žalovaný 1/ uviedol, že začatie výkonu rozhodnutia bolo žalobcovi oznamované listom z 20.10.2016, pričom zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote; tento list bol zahrnutý do súhrnného žurnalizovaného spisu, ktorý bol predložený správne súdu ako príloha vyjadrenia sa k správnej žalobe.

25. Vo vzťahu k namietanému nedostatočnému poučeniu a pomoci mal žalovaný 1/ za to, že námietka sa týkala konania, ktorého výsledkom je vydanie rozhodnutia o trovách, pričom podľa bodu 46 napadnutého rozsudku mal správny súd za to, že všetky žalobné námietky vo vzťahu k nemu sú v tejto veci právne irelevantné.

C)

26. Žalovaný 2/ sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV. Výber z relevantných zákonných ustanovení

Podľa § 558 ods. 1 Trestného poriadku O povinnosti na náhradu trov poškodeného a ich sume, ako aj o povinnosti na náhradu trov spojených s výkonom väzby a o povinnosti na náhradu odmeny a hotových výdavkov, ktoré boli uhradené štátom ustanovenému obhajcovi a ustanovenému zástupcovi z radov advokátov podľa § 47 ods. 6, rozhodne po právoplatnosti rozsudku predseda senátu súdu prvého stupňa alebo ním poverený súdny úradník.

Podľa § 54 ods. 1 zákona o výkone väzby ak bol obvinený právoplatným odsudzujúcim rozsudkom uznaný za vinného, je povinný nahradiť štátu trov spojené s výkonom väzby za dobu prvých 180 kalendárnych dní trvania väzby; ak ich nemožno uhradiť z pracovnej odmeny, nemocenských dávok a úrazových dávok, môže ústav na ich úhradu použiť peňažné prostriedky, ktoré má obvinený evidované na konte v ústave.

Podľa § 60a ods. 1 písm. d) zákona o výkone väzby ústav alebo generálne riaditeľstvo koná vo veci trov spojených s výkonom väzby.

Podľa § 60j ods. 1 zákona o výkone väzby ak sa v § 41 ods. 2, § 42 ods. 4 alebo v tejto hlave neustanovuje inak, pokiaľ sa účastník konania odvolania písomne alebo ústne do zápisnice nevzdal, proti rozhodnutiu

možno podať odvolanie v konaniach podľa § 60a ods. 1 písm. a) až c) do troch dní a v konaniach podľa § 60a ods. 1 písm. d) až f) do desiatich dní odo dňa oznámenia rozhodnutia.

Podľa § 60j ods. 2 zákona o výkone väzby odvolanie nemá odkladný účinok okrem odvolania proti rozhodnutiu o uložení disciplinárneho trestu podľa § 40 ods. 3 písm. a) až c).

Podľa § 60l zákona o výkone väzby ak účastník konania nesplní v určenej lehote dobrovoľne povinnosť uloženú mu rozhodnutím, rozhodnutie vykonáva a pohľadávku vymáha ústav, ktorý pohľadávku spravuje; ak účastník konania bol z väzby alebo z výkonu trestu odňatia slobody prepustený, rozhodnutie vykonáva a pohľadávku vymáha generálne riaditeľstvo podľa všeobecného predpisu o správnom konaní.

Podľa § 76 ods. 1 Správneho poriadku proti jednotlivým úkonom a opatreniam spojeným s výkonom rozhodnutia možno podať námietky.

Podľa § 76 ods. 1 Správneho poriadku o námietkach rozhoduje orgán uskutočňujúci výkon rozhodnutia. Proti rozhodnutiu o námietkach sa nemožno odvolať.

V. Posúdenie vecí kasačným súdom

27. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, na ktorý prešiel výkon súdnictva aj vo veciach kasačných sťažností, v ktorých bol do 31.07.2021 príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 11 písm. h/ SSP), ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov, ktorými bol viazaný (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2, § 453 ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), zohľadniac § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Preto ju podľa § 461 SSP zamietol týmto rozsudkom, ktorý bol po predchádzajúcom zverejnení termínu verejne vyhlásený dňa 22.07.2022.

28. Správny súd rozhodol o zamietnutí správnej žaloby, pričom sa koncentroval na preskúmané rozhodnutie. Úlohou kasačného súdu bolo preskúmať zákonnosť napadnutého rozsudku, avšak iba na základe a v medziach sťažnostných bodov, pričom kasačnému súdu neprináležalo iniciatívne vyhladávať možné dôvody pre jeho zrušenie či zmenu.

29. Kasačný súd považuje za vhodné sprvu uviesť, že sa stotožňuje s názorom správneho súdu vyjadreným v bodoch 44-46 napadnutého rozsudku, teda že na základe správnej žaloby ani kasačnej sťažnosti nemožno preskúmať zákonnosť rozhodnutia o výške trov, proti ktorému sťažovateľ včas neuplatnil riadny opravný prostriedok (odvolanie). Keby tak sťažovateľ bol učinil, prichádzal by po rozhodnutí odvolacieho orgánu do úvahy aj súdny prieskum (druhostupňového) rozhodnutia o výške trov. Preto platí, že aj sťažnostné body tvrdiace vady konania pred žalovaným 2/ alebo samotného rozhodnutia o výške trov, nesúvisia s preskúmaným rozhodnutím. Prípadné snahy sťažovateľa o obnovu konania alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania sa netýkajú tu preskúmaného rozhodnutia, teda rozhodnutia o zamietnutí sťažovateľových námietok proti exekučnému príkazu. Nakoľko nie je známe, že by došlo k zrušeniu rozhodnutia o výške trov, toto rozhodnutie je treba považovať naďalej za právoplatné a vykonateľné. Navyše kasačný súd poznamenáva, že v zmysle § 60j ods. 2 zákona o výkone väzby odvolanie v takejto veci ani nemá odkladný účinok.

30. S tým súvisia tvrdenia sťažovateľa, ktorý aj v kasačnej sťažnosti argumentoval novým vývojom na trestnom sťažnostnom súde, ktorý konštatoval vady pôvodného doručovania a mal za to, že k doručeniu došlo až v roku 2020, a až právoplatnosťou rozhodnutia o jeho sťažnosti došlo k uloženiu povinnosti. Kasačný súd však poznamenáva, že nesprávnosť zistenia žalovaného 2/ o právoplatnosti podkladu rozhodnutia o výške trov nerobí toto rozhodnutie nulitným. Sťažovateľ mal k dispozícii najskôr riadny opravný prostriedok, ktorým je odvolanie (to však včas nepodal), a aj potom mohol podať návrh na obnovu konania, to tiež neurobil. Povinnosť preskúmať oneskorene podané odvolanie aj z hľadísk, či neodôvodňuje obnovu konania alebo zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania (§ 60 Správneho poriadku) nemožno zamieňať s návrhom na obnovu konania podľa § 62, § 63 Správneho poriadku. Sťažovateľ dostal odpoveď na obe svoje oneskorené odvolania listom z

30.8.2016 a listom z 19.4.2018, kde žalovaný 1/ vysvetlil, prečo nevidel dôvod na obnovu konania ani zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania. Senát kasačného súdu poznamenáva, že v zmysle judikatúry kasačného súdu zásadne nepodlieha oznámenie o výsledku takéhoto preskúmania ako výkonu dozorovej kompetencie súdnemu prieskumu (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/116/2015 z 25.01.2018, ECLI:SK:NSSR:2018:1014200357.1).

31. Preto bolo potrebné vychádzať z toho, že existuje právoplatné rozhodnutie o výške trov, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti sťažovateľa uhradiť trovy výkonu väzby v určenej výške a lehote, pričom žalovaný 1/ ako správca pohľadávky a orgán s právomocou na výkon tohto rozhodnutia neevidoval príslušnú úhradu. Dokonca aj vecne nesprávne rozhodnutie môže byť podkladom pre výkon rozhodnutia. Otázka, či bolo uznesenie okresného súdu právoplatné a vykonateľné, tak nebola rozhodujúca pre postup pri výkone tohto rozhodnutia, podstatné bolo zistenie o právoplatnosti a vykonateľnosti vykonávaného rozhodnutia, tu rozhodnutia o výške trov. Preto kasačný súd považuje aj úvahy krajského súdu o právoplatnosti uznesenia okresného súdu za nadbytočné a priamo nesúvisiace s preskúvaným rozhodnutím.

32. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal proti nedoručeniu prílohy vyjadrenia žalovaného 1/, najmä listu žalovaného 1/ z 20.10.2016 a dokladu o jeho doručovaní, čo dával do súvisu s námietkou o neoznámení začatia výkonu rozhodnutia. Kasačný súd konštatuje, že táto tzv. príloha bol v skutočnosti administratívny spis žalovaného 1/, ktorý bol predložený správne súdu. Administratívny spis sa nedoručuje účastníkom správneho súdneho konania, ale títo majú možnosť nahliadnuť do neho pri nahliadnutí do súdneho spisu. Pokiaľ sa žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení odvolával na takýto list z administratívneho spisu, nič nebránilo sťažovateľovi do spisu nahliadnuť. Preto ani túto námietku kasačný súd považoval za nedôvodnú.

33. Pokiaľ ide o súvisiacu žalobnú námietku proti neoznámeniu začatia výkonu rozhodnutia a chýbajúce odôvodnenie v tomto smere, kasačný súd uznáva, že krajský súd mal svoje úvahy podrobnejšie rozpisovať. Z napadnutého rozsudku sa dá vyčítať len to, ktoré ustanovenia súd citoval a teda ich aplikáciu zvažoval, a potom krajský súd argumenty zo správnej žaloby súhrnne označil za nemajúce vplyv na správnosť výkonu rozhodnutia.

34. Kasačný súd upozorňuje, že proti exekučnému príkazu možno podať námietky podľa § 76 ods. 1 Správneho poriadku, ktoré treba považovať za riadny opravný prostriedok v zmysle § 7 písm. a) SSP, preto pri nevyužití námietok je treba považovať exekučný príkaz za vylúčený zo súdneho prieskumu. V danom prípade sťažovateľ námietky podal, ale namielal v podstate len to, že proti rozhodnutiu o výške trov podal mimoriadne opravné prostriedky. Chýbajúce oznámenie o začatí výkonu rozhodnutia v zmysle § 74 Správneho poriadku nenamielal. Keďže námietky sú osobitným opravným prostriedkom odlišným od odvolania, neaplikuje sa pri rozhodovaní o nich ani ustanovenie § 59 ods. 1 Správneho poriadku o prieskume napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu. Preto žalovaný 1/ nemal pri rozhodovaní o námietkach povinnosť preskúmať celé konanie a napadnuté rozhodnutie, bol viazaný námietkami a súdny prieskum preskúvaného rozhodnutia sa tak má obmedziť iba na to, či sa riadne a zákonne žalovaný 1/ vysporiadal s podanými námietkami. V tomto zmysle sa pri konaní o námietkach a následnom súdnom prieskume uplatňuje koncentračná zásada. V okolnostiach veci by preto nebolo súladné so zásadou hospodárnosti konania, keby teraz kasačný súd zrušoval rozsudok krajského súdu, len aby ten rozšíril svoje odôvodnenie.

35. Kasačný súd navyše poznamenáva, že po preskúmaní administratívneho spisu zistil, že žalovaný 1/ doručoval sťažovateľovi list z 20.10.2016 nazvaný „Oznámenie o prevzatí správy pohľadávky a o začatí výkonu rozhodnutia“, v ktorom vyzval sťažovateľa na zaplatenie do 10 dní od doručenia, ale aj ho upozornil, že ak pohľadávku neuhradí, pristúpi žalovaný 1/ k nariadeniu exekúcie alebo podá návrh na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom. List sa vrátil ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote. Potom dňa 03.03.2017 sťažovateľ už prevzal ďalší list od žalovaného 1/ z 06.02.2017 označený „Výzva na úhradu pohľadávky pred nariadením exekúcie“, v ktorom bol opätovne vyzvaný na zaplatenie a upozornený na to, že žalovaný 1/ pristúpi na vymáhanie pohľadávky formou exekučného konania. Sťažovateľovi bolo teda opakovane oznámené, že v prípade nezaplatenia určenej sumy, pričom bolo ako titul jasne identifikované aj rozhodnutie o výške trov, žalovaný 1/ pristúpi k výkonu rozhodnutia. Sťažovateľ ani na tento druhý list nereagoval. Kasačný súd má teda za to, že odhliadnuc od procesného rámca mal sťažovateľ dostatočnú príležitosť predísť vydaniu exekučného príkazu a brániť sa proti výkonu rozhodnutia, keď mu spolu s rozhodnutím o výške trov bola až tri krát určená lehota na plnenie.

36. Rovnako nie je dôvodná námietka o chýbajúcom poučení o možnosti požiadať o odpustenie zmeškania lehoty a neposkytnutí právnej pomoci, a tiež námietka o tzv. zavádzajúcej desaťdňovej lehote, pretože tieto námietky sa opäť viažu k vykonávanému rozhodnutiu, teda k rozhodnutiu o výške

trov. Ako však už uviedol kasačný súd a predtým krajský súd, ide o námietky irelevantné vo vzťahu k preskúmanému rozhodnutiu a preto nemá zmysel sa pri nich bližšie pristavovať.

37. Tiež záver kasačnej sťažnosti konštatujúci prísnosť a absurdnosť posudzovania o deň oneskoreného odvolania, keď ešte ďalšie štyri roky nebolo právoplatné uznesenie okresného súdu, sa netýka preskúmaného rozhodnutia, ktoré jediné bolo v čase podania správnej žaloby preskúmateľné súdom. Kasačný súd však súhlasí s tým, že sťažovateľova vec je pozoruhodným príkladom dôležitosti použitia včasného a správne zvoleného opravného prostriedku.

38. Pretože žiaden zo sťažnostných bodov nepovažuje kasačný súd za dôvodný, nezostalo mu iné, ako kasačnú sťažnosť zamietnuť.

39. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP a contrario k § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov kasačného konania, pretože sťažovateľ nebol v kasačnom konaní úspešný a vo vzťahu k žalovaným nedošlo k naplneniu predpokladu obsiahnutého v § 168 SSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.